

Emona ni bila samo naselbina, temveč je cvetla v njej tudi trgovina in obrt. Po Ljubljani so plovile trgovske ladje do Save in po tej v Dunav.

Leta 238. po Kristusu si je hotel Maksimin iz Tracije prisvojiti rimski prestol; zato je odšel z večjo vojsko skozi Emono v Italijo. Emonci so zažgali mesto ter z blagom in živili zbežali proti jugu. Maksiminova vojska je našla mesto prazno, hiše pa požgane, zato je trpela lakoto. Ko je bil Maksimin pri Akvileji premagan in umorjen, so se pobegli Emončani vrnili in na novo sezidali mesto, ki se je razvilo v cvetočo rimsko naselbino.

V četrtem stoletju se je širilo krščanstvo po Emoni, zato vidimo v njej že škofa Maksima, čigar kip stoji v stolnici na levi strani velikega oltarja. Leta 452. je divjal hunski kralj Atila, imenovan »šiba božja«, s svojo vojsko iz ogrske ravnine proti Italiji ter razrušil Emono. Po Atilovem razdejanju je dovolil Narsetis, vojskovodja cesarja Justinijana, naj se mesto zopet sezida. A tudi ta nova naselbina ni imela obstanka. Razdejali so jo Avari in Longobardi. Prišli so Franki, ki so okolo leta 790. sezidali novo mesto okolo Gradu in mu dali ime po reki Ljubljani — Ljubljana.

(Dalje.)

Mamici.

Poznaš zaklad, ki je najdražji,
ki nimajo ga vse goré?
Poznaš zavetje ti najslajše?
To materino je srce!

Ko z deco, mamica, se smeješ,
tvoj smeh je ves prešeren, mlad,
ti mala srčeca umeješ,
napaja slast vas sladkih nad.

Ko zlati angelčki prižgejo
blesteče lučke na nebo,
ko smukne dete pod odejo,
mu poje mamica sladkó.

Pa če bolan otrok je zlati,
kdo čuva ga, kdo z njim trpi?
To si le ti, preblaga mati,
bediš ob njem vse dni, noči.

Solzé, ki jih v bolesti plakaš,
to pač so biseri svetli,
ti moliš, prosiš, zvesto čakaš —
in dete zdravje spet dobi.

Ivanka Kalinova.

